

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Despre IPOCRIZIE și TRANSPARENȚĂ

„Stați împotriva diavolului și el va fugi de la voi. Aproiați-vă de Dumnezeu și Se va apropia și El de voi.” (Iacov 4, 7-8)

În Numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh. Amin.

Sfânta Scriptură ne spune că diavolul este mai viclean decât orice altă ființă din creația lui Dumnezeu.

El este subtil, la fel cum este cancerul în corpul unei persoane atunci când este nedetectat și lăsat să crească și să preia în tăcere corpul cuiva până când este prea târziu să mai faci ceva în privința lui. Am cunoscut odată un bărbat ai cărui membri de sex masculin ai familiei aveau un istoric de operații de hernie la o anumită vârstă. El avea acea vârstă și s-a dus la medic pentru a programa acea operație. A fost programat și când medicul i-a deschis abdomenul pentru a-i repara mușchii abdominali slăbiți, a descoperit că bărbatul era plin de cancer în abdomen. Doctorul l-a închis și l-a trimis acasă să moară, deoarece nu mai putea fi tratat. A murit în șase săptămâni, fără să știe că are cancer, până când a fost prea târziu!

Așa și diavolul: lucrează subtil, greu de detectat, pentru a distruge lucrarea lui Dumnezeu. **Diavolul are multe înfățișări; el se deghizează în multe feluri pentru a nu fi recunoscut pentru ceea ce este cu adevărat!** De aceea, parte a acestei cuvântări este despre: ipocrizie.

Cuvântul grecesc **HIPOCRIS** din care derivă termenul „ipocrizie”, însemna inițial interpretarea unui actor pe scena teatrului grec. Actorii purtau măști nu doar ca să înfățișeze personajul fictiv, ci și ca să ascundă chipul real al actorului. Intenția era de a păcăli publicul să creadă că ceva absurd era real.

De aici, cuvintele „ipocrit” și „ipocrizie” au ajuns să desemneze minciuna, înșelăciunea și falsitatea, într-un mod foarte subtil. Un ipocrit este tot un fel de actor, dar unul al cărui unic scop este să-i înșele pe alții făcându-i să creadă că este

altcineva decât ceea ce este cu adevărat.

Și noi cădem adesea în ipocrizie, pentru că ne ascundem adevărata identitate față de Dumnezeu și față de ceilalți. Este ca un mecanism „de protecție” a ego-ului menit să mascheze cine suntem cu adevărat. Ajungem chiar să ne mințim pe noi înșine cu privire la cine suntem în realitate!

Totul se trage de la **Frică!** Pentru că frica este cea mai mare armă a diavolului împotriva noastră. Trăim cu teama că Dumnezeu ne va vedea așa cum suntem „cu adevărat”. De aceea, uneori trecem cu vederea unele păcate pe care le considerăm noi mici pentru că ne gândim că Dumnezeu urmărește doar „marii” păcătoși. Nicidecum! Tot ce vrea Dumnezeu este o smerenie sinceră din partea noastră, a fiecăruia!

Pentru a vindeca această frică, Dumnezeu a rânduit Sfânta Taină a Spovedaniei/ Pocăinței și a Dezlegării. **Cu cât ne opunem ipocriziei din noi, cu atât frica noastră de Dumnezeu se transformă în dragoste față de Dumnezeu.**

Sfântul Ioan a scris celor pe care îi păstorea că „*Dacă zicem că avem împărtășire cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu săvârșim adevărul. Iar dacă umblăm întru lumină, precum El este în lumină, atunci avem împărtășire unul cu altul și sângele lui Iisus, Fiul Lui, ne curățește pe noi de orice păcat. Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este întru noi. Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată nedreptatea. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos și cuvântul Lui nu este întru noi.*” (I Ioan 1, 6-10).

Vedem că există o progresie reală a ipocriziei în etape: ea începe cu faptul că ne înșelăm pe noi înșine. Pentru a-L putea înșela pe Dumnezeu, trebuie mai întâi să ne convingem pe noi înșine că nu suntem atât de răi pe cât știm că suntem, zicem că nu suntem ca alții, „nu am furat, nu am omorât”! Dar, ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu și vedem că El spune chiar de la început, înainte de Potopul lui Noe: „*Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele*” (Fac. 6, 5).

Profetul Ieremia reia acest adevăr în secolul al VII-lea î.Hr., spunând: „*Inima omului este mai vicleană decât orice și foarte stricată! Cine o va cunoaște!*” (Ier. 17, 9).

Dacă acceptăm adevărul Sfintei Scripturi, acesta ne va ajuta să ne apropiem de Dumnezeu, dar aici trebuie ca onestitatea sau transparența să ia locul ipocriziei! Una dintre trăsăturile mele de bază este că, dacă mă cunoști timp de cinci minute, îmi cunoști întreaga poveste de viață. Acesta este unul dintre lucrurile care soției mele iubite, preoteasa Mary Patty, încă nu îi place la mine, după 55 de ani de căsnicie, anume: atunci când vorbesc cu oamenii, le spun aproape totul. Ea îmi

zice: „Nu le spune asta; că nu ne vor plăcea!”, iar eu îi răspund: „Vrei ca oamenii să ne placă pentru ceea ce suntem cu adevărat sau pentru ceea ce vrem noi să creadă ei că suntem?”.

Dacă cineva îți este prieten chiar și atunci când îți cunoaște toate defectele și slăbiciunile, atunci ai un prieten adevărat! Pentru că și Hristos ne numește prieteni, cu atât mai mult când ne vedem slăbiciunile. „Puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune” zice Domnul prin Apostolul Pavel.

Cei care se feresc atunci când îți se descoperă slăbiciunile nu vor fi prieteni adevărați!

Atunci când suntem sinceri (transparenti!) înaintea lui Dumnezeu, ne apropiem de El; iar, așa cum am auzit, când ne apropiem de Dumnezeu, El Se apropie de noi. Dumnezeu lucrează prin sinergie, deci și noi trebuie să facem un pas, un pas prin credință, având încredere în Dumnezeu și în mila Lui.

Parafrazând cuvintele astronautului Neil Armstrong când a pășit pentru prima dată pe Lună, *Un mic pas pentru om; am putea zice...un salt uriaș pentru Dumnezeu!* Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu și El Se apropie mai mult de noi, cu atât frica dispare și dragostea îi ia locul. Cum zice Apostolul Ioan: „*În iubire nu este frică, ci iubirea desăvârșită alungă frica.*” (I Ioan 4, 18).

Frica vine din păcatul care ne desparte de Dumnezeu, iar cu cât mărturisim mai mult acel păcat din cele mai adânci unghere ale inimii noastre, cu atât mai mult dragostea va înlocui frica.

Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu pe drumul nostru către *theosis*, adică spre îndumnezeire sau unirea cu Dumnezeu, cu atât devenim mai capabili să ne raportăm corect și la ceilalți creștini și la restul lumii. Când avem pace cu Dumnezeu, putem fi în pace cu întreaga lume!

O conștiință curată este o armă extraordinară împotriva diavolului! Ba chiar îl ajută pe om să doarmă mai liniștit noaptea și contribuie chiar și la sănătatea fizică.

Așadar, pentru a rezuma, transparența și onestitatea încep în inima fiecăruia cu sine însuși. Ne smerim când ne mărturisim cu umilință lui Dumnezeu.

Sfântul Iacov ne amintește că „*cine va păzi toată legea, dar va greși într-o singură poruncă, s-a făcut vinovat față de toate poruncile*” (Iacov 2, 10). **Singura diferență între cei evlavioși și cei neevlavioși este sinceritatea și smerenia lor înaintea Lui, transparența lor înaintea Lui!**

Odată ce suntem transparenți față de noi înșine și față de Dumnezeu, atunci putem fi transparenți și în fața altor oameni. Este asemănător vechiului proverb chinezesc: „*Când există pace în inimă, va exista pace în casă. Când există pace în casă, va exista pace în națiune. Când există pace în națiune, va exista pace în lume.*”.

Suntem creați după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu, iar **Dumnezeu nu**

este un Dumnezeu „secret”, care ascunde secrete față de ai Săi. Domnul Iisus le-a spus ucenicilor Săi la Cina cea de Taină: „*De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute.*” (Ioan 15, 15).

Dumnezeu, prin natura Sa, este revelator, adică a făcut ca Sfânta Scriptură să fie scrisă și transmisă oamenilor, pentru ca noi, cei ce-L iubim, să-L putem urma.

Având toate acestea în vedere, **legat de caracterul transparent al lui Dumnezeu și natura Sa de auto-revelație, putem vedea că Dumnezeu, literalmente, a murit pentru a Se descoperi oricui se apropie de El!**

Când nu ne apropiem de El, atunci doar ne îndepărtăm. O facem din cauza fricii, a plictiselii, a plăcerilor păcatului care par mai atrăgătoare și aducem tristețe lui Dumnezeu. De aceea, El spune prin profetul Iezechiel (18, 31-32): „*Lepădați de la voi toate păcatele voastre cu care ați greșit și vă faceți o inimă nouă și un duh nou. De ce să muriți voi, casa lui Israel? Căci Eu nu voiesc moartea păcătosului, zice Domnul Dumnezeu; întoarceți-vă deci și trăiți!*”.

Iisus Hristos a venit să ne descopere pe Tatăl, Care era ascuns în „norul necunoașterii”, așa cum ne spune Sfântul Dionisie Areopagitul. Când Domnul Iisus a venit să moară pentru păcatele noastre, El a venit și să înlăture acel zid al necunoașterii prin care Dumnezeu era ascuns poporului Său. Domnul zice: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, și pe Tatăl Meu L-ați fi cunoscut; dar de acum Îl cunoașteți pe El și L-ați și văzut.*” (Ioan 14, 6-7).

În încheiere, toate acestea pot fi rezumate în cuvintele Domnului Iisus, când a jelit asupra Ierusalimului înainte de Răstignirea Sa. El a spus, probabil cu lacrimi: „*Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar n-ați voit.*” (Luca 13, 34).

Pot doar să repet acum cuvintele Apostolului Pavel, la încheiere: „*În numele lui Hristos, așadar, ne înfățișăm ca mijlocitori, ca și cum Însuși Dumnezeu v-ar îndemna prin noi. Vă rugăm, în numele lui Hristos, împăcați-vă cu Dumnezeu!*” (II Corinteni 5, 20).

Și cuvintele Domnului Iisus Însuși: „*Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine.*” (Apocalipsa 3, 20).

În Numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh. Amin.

Autor: Pr. Stephen Holley

